

редъ какво е естествено обыкновенно на єдного младаго челоуѣка, кой знае да разсуждава таквыя лѣпоты.

Менторъ му рѣче съ єдинъ гласъ жестокъ тїя ли са о Телемаше, твои мысли, кои ще обладавать сердце Одиссееваго сына? быди вниматель да укрѣпишь славу отца твоего, и да надвїеши на злощастїе кое те гони. Єдинъ младъ челоуѣкъ кой любви да се кичи суетно като єдна жена: недостоннъ е замудрость и славу. Слава се не пада, само на єдно сердце, кое знае да претерпїва труды и да подлага подъ ноги сичкою веселїя.

Телемахъ сосъ въздыханїемъ му отговори: подобрѣ да ме погубать бози, неже да вида немужество и роскоштво да обладаятъ сердце мое! не, не, Одиссеевъ сынъ не ще се побѣди никога отъ непрїятельныя прелести но єдинъ животъ сластолюбивъ и немужественъ. Но кое небесно благодѣянїе ны направи да намѣримъ, по нашеє кораблетрошенїе тую Богиню, или тую смертну, коя натовари насъ съ толку благодѣянїя.

Бойсе, отговори Менторъ, да те не натовари сосъ злыни; бойсе отъ нейныя сладки прелести, помного отъ оныя скалы кои ти строшиха корабль: кораблетрошенїе и смерть са помалку злы отъ сладости, кои повреждавать добродѣтель. Пазисе добрѣ да не вѣрувашъ сичко що ти прикаже она: младость є леснопрелесна, она се обрїча сичко да направи отъ самосебеси; ако и да є слаба, чинисе ней сичко возможно, и не се бой никога отъ нищо. Она се увѣрїва много лесно безъ да се пазї. сохраний себеси да не слушашъ сладкїя и ласкательны Калишїны рѣчи, кои се поползають като змїя